

De wolf en ik

Liesbeth Rosendaal

Kijk voor meer informatie over kinder- en jeugdboeken
van de Gottmer Uitgevers Groep op www.gottmer.nl

Eerste druk, 2026

© 2026 tekst Liesbeth Rosendaal
© 2026 tekeningen Marieke ten Berge

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV,
Postbus 317, 2000 AH Haarlem (e-mail: info@gottmer.nl)
Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van
de Gottmer Uitgevers Groep BV

Omslagillustratie: Marieke ten Berge
Vormgeving omslag en binnenwerk: Nico Swanink

ISBN 978 90 257 8215 3
NUR 283

www.gottmer.nl

GOTTMER

Haarlem

Met tekstfragmenten uit:

Three Little Birds – Bob Marley & The Wailers, *Exodus* (1977). Tekst: Bob Marley
Vogelvrij – Big2 featuring Sticks & Josylvio, *New Life* (2021). Tekst: J.T.S.Y.A. Dowib,
J. Uiterwijk, K. Bosch, T. van Steenhoven

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd op welke wijze dan ook voor het trainen van AI-technologieën of -systemen. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

De wolf en ik

De geur van de reebok danst haar neus binnen. Haar lichaam reageert meteen. Hoofd omhoog, oren overeind, neus in de lucht. Ze snuift diep. Ze weet dat het dezelfde is. Er hangt nog een andere geur in de lucht. Een gevaarlijke geur die ze goed kent. Ze staat stokstijf stil. Alleen de wind zorgt ervoor dat de haren van haar vacht bewegen. Er dringen nu ook geluiden door. De reebok rent. Rent voor zijn leven, ze hoort het aan het gedonder van de hoeven. Het is bijzonder dat hij nog zo hard kan rennen, ze heeft hem gisteren flink te pakken gehad. Haar maag knort. Ze heeft al een week niet gegeten.

Bij een keiharde knal krimpt ze ineen. In een flits draait ze zich om en maakt dat ze wegkomt. Dieper het bos in, terug naar de plek waar ze vannacht was.

Een hele tijd blijft het stil, maar dan hoort ze gekraak van takken. Het zijn mensen die zich een weg banen door het kreupelhout. De reebok is niet meer voor haar.

Ze rent niet, ze draaft. Ze weet de weg. Ze wordt niet achternagezeten, dus ze spaart haar krachten. Straks zal ze het nog een keer proberen. Ze moet eten.

Ik zet mijn handen aan mijn mond. ‘Hoempf, hoempf!’

Iedereen schiet in de lach.

‘Zo klinkt een roerdomp in het voorjaar. Omdat ik weet dat hij zo idioot klinkt, heb ik hem afgelopen voorjaar voor het eerst gespot. Dat was in de Biesbosch. Normaal heb je weinig kans dat je hem ziet, hij kan stokstijf stilstaan en is goed gecamoufleerd. Het was de coolste vogel die ik ooit gezien heb.’ Dat laatste is niet helemaal waar, maar voor mijn klasgenoten is dat goed genoeg.

‘Kun je nog meer vogels nadoen?’ vraagt Liam.

Iedereen joelt. De juf wil protesteren, maar ik was het toch al van plan. Ik laat nog één keer bij iedere vogel horen welk geluid erbij hoort. Ik durf het gewoon. Ik ben keigoed

in het nadoen van vogelgeluiden. Mijn klasgenoten vinden het, geloof ik, ook leuk.

Ik eindig mijn presentatie met een quiz. Ik maak steeds een geluid en mijn klasgenoten moeten aankruisen bij welke vogel het hoort. Veel hebben de meeste vogels goed. De roerdomp heeft in ieder geval een 100 procent score.

Ik krijg applaus voor mijn presentatie en de juf geeft me zelfs een klopje op de schouder. Ik krijg er de kriebels van, ze weet waarschijnlijk niet eens hoe ik heet. Niet dat ze daar veel aan kan doen, ze is er pas een week. Ze houdt het in ieder geval al langer uit dan die juf van vorige week. Die hield het na drie dagen al voor gezien. Ik ben gestopt met tellen hoeveel invallers we hebben gehad.

‘Heeft iemand nog een vraag aan Kik?’ Juf Babet wil het afronden, waarschijnlijk heeft mijn presentatie veel te lang geduurd. Ik was ook zo lekker op dreef. Meer dan de helft van de kinderen steekt een vinger in de lucht. Ik grijns. De rekenles moet nog even wachten.

‘Heb je een eigen verrekijker?’

‘Ja, voor m’n verjaardag gekregen. Een heel dure, ik ben er heel zuinig op. Daarom heb ik ’m thuisgelaten.’

‘Hoe vaak ga je vogels kijken?’

‘Bijna ieder weekend.’

‘Waar ga je dan naartoe?’

‘Naar de Veluwe.’

‘Ga je weleens alleen?’

‘Heel vaak.’

‘Zie je ook weleens andere dieren?’

‘Ja, van alles. Reeën, herten, vossen, soms een wild zwijn.’

Dan steekt Jay ineens zijn hand op. Ik wil hem negeren, want hij is de pestkop van de klas, maar de juf geeft hem de beurt.

‘Heb je weleens een wolf gezien?’ Jays ogen fonkelen. Ik kan aan hem zien dat hij klaarzit om ons van alles over wolven te gaan vertellen en dwars door mijn verhaal heen te gaan tetteren. Betweter.

‘Ja.’

Iedereen lijkt even zijn adem in te houden.

‘Echt niet,’ zegt Jay.

‘Wel hoor.’

Ik klap snel de laptop dicht, raap mijn papieren bij elkaar en loop naar mijn tafel. Iedereen roept door elkaar, ze willen nog meer vragen, maar juf Babet klapt in haar handen en zegt dat iedereen het rekenboek moet pakken.

Mijn rekenboek is de ideale schuilplek. Ik blader erin of het de interessantste informatie is die ik ooit heb gezien en laat mijn haar voor mijn gezicht vallen. Dan ziet misschien niemand mijn rooie kop.

Marty stoot me aan: ‘Dat heb je nooit verteld! Wanneer heb je dan een wolf gezien?’ fluistert ze.

Marty krijgt onmiddellijk op haar kop, ze moet opletten. Deze juf heeft alles goed in de gaten. Niet zoals die van vorige week, die vond alles goed. Ik heb echt geen klap gedaan al die dagen, en ik was niet de enige. Behalve Marty natuurlijk. Zij houdt van leren, ze maakt thuis wiskundesommen voor de lol.

Ik kan mezelf wel voor het hoofd slaan. Waarom heb ik dit nou gezegd? Ik had ook gewoon 'nee' kunnen zeggen. Dat had echt niemand vreemd gevonden. Ik duik wat dieper weg achter mijn haar. Misschien vergeet Marty haar vraag wel weer.

De haas bungelt aan één poot in haar bek. Ze loopt rustig terug naar haar vaste plek. Als ze de dode haas laat vallen op de zachte bosgrond, hijgt ze nog even na. Het was een onstuimige jacht, want de haas was niet van plan zich over te geven, maar zij was toch sneller. Haar honger is groot en ze scheurt de haas in stukken. Bij iedere hap keert de energie weer een beetje terug.

Ze is zo verdiept in haar maaltijd dat ze het mens niet heeft horen aankomen. Hij staat ineens heel dichtbij en heeft iets vast. Ze schrikt, springt op en wil wegrekken, maar haar honger is nog niet gestild. De vacht in haar nek en op haar rug gaat rechtovereind staan, ze lijkt ineens een stuk groter.

Het mens maakt zachte geluiden met zijn stem. Klik,

klik, klik, klik doet het ding. Haar gegrom komt uit het diepst van haar borst. Ze trekt haar lippen op en laat haar tanden zien. Ze waarschuwt: kom niet in de buurt van mijn eten. En als het moet, zal ze erom vechten. Het mens komt nog dichterbij en gooit iets in haar richting. Ze kijkt er niet naar, ze blijft hem strak aankijken. Ze gromt nog een keer, zwaait met haar staart. Het mens doet nog een stap naar voren en steekt zijn hand uit met iets erin.

Razendsnel grijpt ze zijn hand. Hij gilt het uit, laat het ding vallen en deinst achteruit. Ze proeft zijn bloed op haar tong. Ze doet een paar stappen naar voren en gromt nog harder. Het mens kruipt achteruit tot hij verder van haar verwijderd is. Ze draait zich om, pakt de prooi in haar bek en rent weg. Die haas is van haar.

Ik smijt mijn rugzak op bed. Het voorvak stond open, dus nu ligt de inhoud ervan verspreid over mijn bed en de vloer. Pennen, stukjes gum, een lijmstift, een paar stiften, een geodriehoek, een steentje, een veertje, een botje, papiertjes en zand. Gatver. Ik probeer zo goed als het kan de spullen weer in het voorvak te proppen. Bij het veertje stop ik. Het is van een grote bonte specht. Ik weet nog precies wanneer ik het vond. We waren met de vogelspotclub naar Uddel omdat we hadden gehoord dat er een vale gier gespot was. We zochten ons een ongeluk, maar geen gier te zien. Eigenlijk ook niet veel andere vogels.

‘Dat is het lot van de vogelaar,’ zegt Jarno dan. ‘Soms heb je geluk, maar meestal niet.’ Hij moet er zelf altijd hard

om lachen. Ik vind het niet echt grappig, ook al snap ik wel wat hij bedoelt. Je hebt niet genoeg aan alleen geduld als je wilde dieren wilt zien.

Jarno is de leider van de vogelspotclub. Hij is zelf een fanatiek vogelaar en heeft al meer dan duizend soorten gezien. Hij noemt zichzelf geen vogelaar, maar soortenjager. Jarno is leuk. Niet leuk-leuk, gewoon leuk. Hij is hartstikke oud, iets van drieëntwintig of zo. Maar hij heeft humor en soms denk ik dat hij mij beter begrijpt dan wie dan ook. Bijna niemand die ik ken snapt dat ik het leuk vind om vogels te kijken. Behalve natuurlijk de anderen van de vogelspotclub. Hoewel daar ook een paar figuren bij zitten die na een uur al beginnen te miepen dat ze het koud krijgen. Jarno negeert dat meestal. Hij gaat rustig door met zoeken en is zelfs bij de gewoonste vogel nog enthousiast.

Ik draai het veertje van de specht tussen duim en wijsvinger. De grote bonte specht, daar heb ik er al heel wat van gezien, maar die dag in de bossen bij Uddel vonden we een dode jonge bonte specht. Hij lag naast een grote boomstronk en was nog een beetje warm. Jarno was helemaal gelukkig. Hij zei: 'Wij krijgen zelden de kans om een vogel aan te raken en van zo dichtbij te bekijken, dus allemaal: vasthouden!'

De vogel ging van hand tot hand, tot hij bij mij was. Ik aaide zijn prachtige veren en de tranen sprongen in mijn ogen. Zo'n mooie jonge vogel, nu al dood. Ik gaf het dier tje snel door aan de volgende en hoopte dat niemand het gemerkt had, maar Jarno keek me aan en knipoogde. Toen

ik mijn traan wegveegde voelde ik iets aan de binnenkant van mijn hand, het was een veertje van de dode specht. Het veertje was knalrood. Grote bonte spechten hebben op twee plekken rode veren, achter de kop en op hun kont. Ik stopte het veertje in het voorvakje van mijn tas en vergat dat het daar zat.

Ik duw het rode veertje bij de andere veren in een houten blok op de vensterbank. Van alle veren die daarin staan, weet ik precies van wat voor soort vogel het is en waar ik het gevonden heb. Het doet me denken aan Marty met haar rekenknobbel. Zij hoeft maar een som te zien of ze weet de uitkomst al. Ik heb dat met vogels. Ik kan soms aan een paar tonen van de zang al horen wat voor vogel het is.

Ik zucht. Mijn klasgenoten lieten me de rest van de dag niet met rust. In de pauze wilden ze weten hoe het zat met die wolf. Wanneer had ik die wolf gezien? Was ik niet bang? Had ik er een foto van? Was ik alleen?

'Rot allemaal op,' had ik gezegd. 'Ga iemand anders lastigvallen.'

Jay, die ik de irritantste jongen van de klas en van de hele wereld vind, riep: 'Hé, laat Roodkapje eens met rust, dan kan ze rustig verder leven in haar eigen sprookje.'

Dat maakte me razend en ik had hem bijna een klap gegeven, maar Marty had me bij hem weggetrokken.

Ik baal. Die presentatie ging supergoed. Ik heb indruk op iedereen gemaakt met mijn vogelkennis, terwijl ze me normaal een nerd vinden. Had ik maar mijn mond gehouden

bij die stomme vraag van Jay. Ik snap zelf niet eens waarom ik dat zei. Het was er gewoon uit voor ik het doorhad.

Toen we naar huis fietsten, zei Marty dat ze het echt niet erg vond als ik nog nooit een wolf had gezien. Ik vond dat zo lief, ik kon wel janken. Ze is mijn beste vriendin en het maakt haar niets uit als ik het een beetje ruim neem met de waarheid. Ik durfde haar te vertellen dat het er gewoon uit gefloept was.

Misschien wilde ik wel indruk maken. Lekker dom wel. Ik wil het gewoon zo graag, een wolf in het wild zien. Marty zei dat ze het snapte, maar ik denk toch niet dat ze het echt snapt. Ze is niet zo van de dieren. En dat geeft niet.

Alleen kan ik op school nu niet meer echt terug. Eens gezegd, blijft gezegd. Misschien moet ik er maar voor zorgen dat ik er eentje zie. Dan is dat probleem opgelost.

Ik hoor beneden de voordeur dichtslaan.

‘Kik?’ Pap roept.

‘Ik ben hier!’

‘Kom je theedrinken?’

Ik kijk in de spiegel die aan mijn deur hangt en kijk mezelf streng aan. Nu even stoppen met piekeren.

‘Ik kom eraan!’

Op de keukentafel ligt een grote envelop. Pap heeft twee grote mokken kokendheet water uit de kraan getapt en zet ze op tafel. Hij graait in het keukenkastje naar een pak koekjes.

‘Bah,’ moppert hij, als hij alleen maar ‘gezonde’ koekjes in de kast ziet.

Ik moet lachen en ren terug naar boven. Uit mijn tas haal ik een pak roze koeken, dat ik speciaal voor hem heb gehaald. Pap is verslaafd aan roze koeken, daarom hebben we die nooit in huis. Mijn andere vader is een gezondheidsfreak. Zelfs de koekjes moeten gezond zijn. Gelukkig heb ik genoeg zakgeld.

Pap begint te grijnzen als hij de roze koeken ziet. ‘Wat ben jij een slecht kind!’ zegt hij.

‘Ik weet het, niet tegen baba zeggen!’

‘Ik ben niet gek!’ zegt pap terwijl hij de verpakking opentrekt.

We eten in stilte. Pap eet zelfs met zijn ogen dicht. Als de koek op is, wil hij er nog eentje, maar ik ben streng. De rest bewaar ik voor een volgende keer dat baba er niet is.

Pap tikt op de envelop die nog steeds op tafel ligt. Ik heb al een vermoeden waar dit over gaat.

‘Kijk je mee, Kik? Het is van de makelaar.’ Pap rukt de envelop open.

Er zit een kartonnen mapje in met op de voorkant een plaatje van een huis. De haartjes op mijn armen gaan rechtovereind staan. Ik schuif mijn stoel naar achteren.

‘Kijk nou even mee joh,’ zegt pap. Hij bladert snel door naar de foto’s en legt de brochure open op tafel.

Ik zie foto’s van een huis aan een gracht. Het is niet zo’n mooi oud huis, maar een nieuw gebouw in de stijl van vroeger. Het huis ligt aan het water, er liggen roeibootjes in. Ik vraag me af of er een deur is die meteen uitkomt bij het water. Niet dat je in die gracht wil zwemmen, maar

hoe komen mensen anders bij hun bootje?

Pap wijst op de foto's van de binnenkant van het huis. 'Moet je die keuken zien!' Het is een hypermoderne keuken met een kookeiland. Dat wil baba zo graag, hij heeft het er al jaren over. Er zijn ook foto's van de woonkamer, de twee slaapkamers, het kantoor en de kelder.

Ik blader terug naar de foto van de buitenkant van het huis.

'Hoe kan dat nou? Ik zie drie verdiepingen, waar is de rest van de foto's?'

'Goed gezien, Kik,' zegt pap. 'Het gaat hier om een benedenwoning. Boven wonen andere mensen.'

Ik trek een vies gezicht. 'Bovenburen?'

'Ja, dat is heel normaal in Amsterdam. Zo'n groot pand helemaal bewonen, kunnen maar weinig mensen betalen.'

Ik kijk nog eens goed naar die andere foto's. Het valt me ineens op dat ze een beetje uitgerekt zijn, alsof de vensterbank in de woonkamer een beetje krom is en het raam ook. Ik wijs pap erop.

'Wat ben je scherp vandaag! Deze foto's zijn genomen met een brede lens, dan lijkt alles groter. Dat doen veel makelaars om de plaatjes mooier te maken.'

'Tsss, om de boel te belazeren zul je bedoelen,' zeg ik. 'Wat een nepzooi.' Ik schuif de brochure van me af. 'Ik ga daar niet wonen, dat je het even weet.'

Pap pakt de brochure en bladert er verder in. 'Je moet altijd met je eigen ogen gaan kijken, Kik, als je een huis koopt. Dan pas weet je of het wat is.'

'We wonen hier toch prima!' val ik ineens uit. 'We hebben een hartstikke leuk huis, zónder bovenburen en met heel veel ruimte. Een kookeiland kunnen we hier toch ook maken? Weet je wel hoeveel bos ze hebben in Amsterdam? NUL!'

Ik sta zo plotseling op dat mijn stoel omvalt. Ik zet hem niet overeind. Ik loop de woonkamer uit, maar dan bedenk ik me. Ik loop terug, gris de roze koeken van tafel en loop naar boven.

'Kik, toe nou!' roept pap me na.

Ik knal mijn slaapkamerdeur keihard dicht.